

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τρίτο τμήμα)
της 1ης Απριλίου 1992 *

Στην υπόθεση T-26/91,

Leonella Kurka-Floridi, πρώην δόκιμος υπάλληλος της Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής, κάτοικος Άμστερνταμ (Κάτω Χώρες), εκπροσωπούμενη από τον G. Vandersanden, δικηγόρο Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο A. Schmitt, 62, avenue Guillaume,

προσφεύγουσα-ενάγουσα,

κατά

Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής, εκπροσωπούμενης από τον Bermejo Garde, επικουρούμενο από τον D. Waelbroeck, δικηγόρο Βρυξελλών, και, κατά την προφορική διαδικασία, από τον D. Pardes, δικηγόρο Βρυξελλών, με αντίκλητο τον Roberto Hayder, εκπρόσωπο της Νομικής Υπηρεσίας της Επιτροπής, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής-εναγομένης,

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση της αποφάσεως του Γενικού Γραμματέα της Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής της 27ης Ιουνίου 1990 περί απολύσεως της προσφεύγουσας-ενάγουσας μετά το πέρας της περιόδου δοκιμασίας της,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ (τρίτο τμήμα),

συγκείμενο από τους B. Vesterdorf, Πρόεδρο, A. Saggio και J. Biancarelli, δικαστές,

γραμματέας: H. Jung

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 12ης Φεβρουαρίου 1992,

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

Απόφαση

Περιστατικά και διαδικασία

- 1 Η προσφεύγουσα-ενάγουσα, επιτυχούσα στον διαγωνισμό LA/30(87/C/101/05) που προκήρυξε το Συμβούλιο για την κατάρτιση εφεδρικού πίνακα μελλοντικών προσλήψεων μεταφραστών ιταλικής γλώσσας, προσελήφθη ως δόκιμος υπάλληλος βαθμού LA 7 στην Οικονομική και Κοινωνική Επιτροπή, την 1η Οκτωβρίου 1989.
- 2 Η έκθεση κρίσεώς της κατά το πέρας της περιόδου δοκιμασίας, η πρώτη σελίδα της οποίας έφερε την ημερομηνία 14 Μαΐου 1990 και υπογράφηκε στις 31 Μαΐου 1990 από τον βαθμολογητή, κοινοποιήθηκε στην προσφεύγουσα-ενάγουσα την 1η Ιουνίου 1990. Η έκθεση αυτή πρότεινε τη μη μονιμοποίηση της ενδιαφερομένης για τους ακόλουθους λόγους.

« Κατά την περίοδο αναφοράς η Kurka δεν απέδειξε ότι διαθέτει βασικές γνώσεις, μεθόδους και απαραίτητες ικανότητες για τη μετάφραση κειμένων της Επιτροπής. Οι γλωσσικές της γνώσεις, μολονότι εκτείνονται σε πολλές γλώσσες, είναι στην πραγματικότητα ανεπαρκείς· σ' αυτό όμως που υστερεί προπαντός είναι η ικανότητά της να χρησιμοποιεί την ιταλική γλώσσα με επίγνωση και ακρίβεια.

Οι προσπάθειες καλής θελήσεως που η Kurka επέδειξε τους τελευταίους μήνες δεν ήταν αρκετές παρά τις πολλές παρατηρήσεις που της έγιναν για την εργασία της και των επανειλημμένων εξηγήσεων που της δόθηκαν.

Τέλος, η Kurka δεν έδειξε επαρκή διάθεση για διάλογο και επιχειρηματολογία με τους αναθεωρητές και τους συναδέλφους της.

Τέλος, η ποιότητα των μεταφράσεων που έκανε η Kurka δεν δείχνει προσωπικότητα που έχει τις ικανότητες, τις βασικές γνώσεις και τα απαιτούμενα προσόντα για να ασκήσει καθήκοντα μεταφραστή στην Επιτροπή. »

Αυτή η έκθεση κατά το πέρας της περιόδου δοκιμασίας υπογράφηκε επίσης από τον Pertoldi, προϊστάμενο του τμήματος της ιταλικής μεταφράσεως και άμεσο ιεραρχικό προϊστάμενο της Kurka-Floridi, καθώς και από τρεις αναθεωρητές.

- 3 Στις 8 Ιουνίου 1990 η Kurka-Floridi υπέβαλε στον βαθμολογητή τις παρατηρήσεις της επί της εκθέσεως κατά το πέρας της περιόδου δοκιμασίας, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 34, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: ΚΥΚ).
- 4 Στις 19 Ιουνίου 1990 ζήτησε τη σύγκληση της επιτροπής εκθέσεων, επιτροπής ίσης εκπροσωπήσεως της οποίας η προαιρετική σύσταση προβλέπεται στο άρθρο 9, παράγραφος 5, του ΚΥΚ, το οποίο ορίζει ότι η επιτροπή αυτή καλείται να γνωμοδοτήσει ιδίως για τη συνέχεια που πρέπει να δοθεί ως προς την περίοδο δοκιμασίας. Εν προκειμένω, τέτοια επιτροπή έχει συσταθεί με την απόφαση 76/83Α του Προέδρου της Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής, της 25ης Φεβρουαρίου 1983, η οποία διέπει τη διαδικασία ενώπιον της επιτροπής αυτής.
- 5 Η επιτροπή εκθέσεων συνήλθε για πρώτη φορά στις 22 Ιουνίου 1990 και άκουσε την ενδιαφερομένη η οποία κλήθηκε την ίδια μέρα, κυριολεκτικά την τελευταία στιγμή, κατά την έκφρασή της. Αφού ζήτησε οι εργασίες της να αποτελέσουν αντικείμενο πραγματογνωμοσύνης, πράγμα που δεν έγινε δεκτό λόγω του ότι ήταν αδύνατο, η Kurka-Floridi πέτυχε, σύμφωνα με τις πληροφορίες του περιέχει το δικόγραφο της, τη διαβεβαίωση ότι η επιτροπή θα ζητούσε πληροφορίες από τους αναθεωρητές σχετικά με τις εργασίες της. Η επιτροπή συνήλθε για δεύτερη φορά στις 25 Ιουνίου 1990. Η Kurka-Floridi δεν μετέσχε στην επιτροπή αυτή: κλήθηκε να προσέλθει δέκα λεπτά πριν από την έναρξη της συνόδου και δεν της ήταν δυνατό, υπό τις περιστάσεις αυτές, να ακυρώσει μια συνάντηση εκτός κτιρίου που είχε συμφωνήσει για την ίδια ώρα.
- 6 Η επιτροπή εκθέσεων εξέδωσε τη γνωμοδότησή της στις 26 Ιουνίου 1990, επιβεβαιώνοντας ομοφώνως το αρνητικό συμπέρασμα που περιείχε η έκθεση κατά το πέρας της περιόδου δοκιμασίας. Σύμφωνα με τη διατύπωση αυτής της γνωμοδότησεως, αφού άκουσε την κρινόμενη, τον βαθμολογητή, τους άμεσους ιεραρχικά προϊσταμένους της κρινομένης, δηλαδή τον Pertoldi και δύο αναθεωρητές, τον Apollonio και τον Gior-

dano, καθώς και έναν υπάλληλο που κάλεσε η Kurka-Floridίκαί έναν υπάλληλο της Διευθύνσεως της Διοικήσεως Προσωπικού και Οικονομικών, και αφού ερεύνησε τα διάφορα έγγραφα που της διαβιβάστηκαν από τον Γενικό Γραμματέα, η επιτροπή κατέληξε στο εξής συμπέρασμα:

« — η διαδικασία που εφαρμόστηκε στην περίπτωση αυτή είναι σύμφωνη με τους κανόνες του ΚΥΚ και τις εκτελεστικές του διατάξεις.

— οι όροι εργασίας υπό τους οποίους διεξήχθη η δοκιμασία δεν παρουσιάζουν καμία ανωμαλία ή ειδικές καταστάσεις άξιες επισημάνσεως.

— ενόψει συγχρόνως των εγγράφων που της υποβλήθηκαν και στηριζόμενη στην αξιοπιστία του συνόλου των μαρτυρικών καταθέσεων που συνελέγησαν, συμπεριλαμβανομένης της ενδιαφερομένης δοκιμίου υπαλλήλου, η επιτροπή κρίνει ότι η έκθεση κατά το πέρας της περιόδου δοκιμασίας αποδεικνύει ορισμένη εύνοια έναντι της Kurka-Floridίκαίτοι είναι απολύτως κατηγορηματική όταν αναφέρει τις ελλείψεις που διαπιστώθηκαν ομοφώνως από τον βαθμολογητή και τους ιεραρχικά προϊστάμενους της ».

7 Στις 27 Ιουνίου 1990 ο Γενικός Γραμματέας της Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής αποφάσισε να απολύσει την Kurka-Floridίκαί μετά το πέρας της περιόδου δοκιμασίας, βάσει της αντίστοιχης εκθέσεως και της γνωμοδοτήσεως της επιτροπής εκθέσεων.

8 Η Kurka-Floridί υπέβαλε στις 24 Σεπτεμβρίου 1990 διοικητική ένσταση κατά της αποφάσεως αυτής. Μετά την απόρριψη της ενστάσεως αυτής, με απόφαση της 18ης Ιανουαρίου 1991, ζήτησε, με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 23 Απριλίου 1991, την ακύρωση της εν λόγω αποφάσεως της 27ης Ιουνίου 1990. Η έγγραφη διαδικασία διεξήχθη κανονικά. Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο αποφάσισε, σύμφωνα με το άρθρο 53 του Κανονισμού Διαδικασίας, να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων. Κατόπιν αιτήσεως του Πρωτοδικείου και προς τον σκοπό διευκολύνσεως της διαδικασίας, η Οικονομική και Κοινωνική Επιτροπή προσκόμισε πριν από τη συνεδρίαση ανακεφαλαιωτικό πίνακα των εγγράφων που υπέβαλε ο Γενικός Γραμματέας της Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής στην επιτροπή εκθέσεων, η οποία αναφέρεται στη σκέψη 4 της γνωμοδοτήσεως που εξέδωσε η Επιτροπή, τα έγγραφα

που περιλαμβάνονται στον πίνακα αυτόν, καθώς και την απόφαση 363/82 Α της Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής περί εγκρίσεως γενικών διατάξεων σχετικά με την κατάρτιση της εκθέσεως κατά το πέρας της περιόδου δοκιμασίας. Απαντώντας σε αίτηση του Πρωτοδικείου να προσκομίσει τα πρακτικά των δύο συνόδων της επιτροπής εκθέσεων, ο γραμματέας της επιτροπής αυτής δήλωσε, με σημείωμα της 2ας Ιανουαρίου 1992, ότι, « σύμφωνα με την πρακτική που ακολουθήθηκε πάντοτε, οι συσκέψεις της επιτροπής εκθέσεων δεν αποτελούν αντικείμενο εξαντλητικών πρακτικών. Η έκθεση της 26ης Ιουνίου 1990 αποτελεί το μοναδικό έγγραφο που κατάρτισε η επιτροπή εκθέσεων ». Η προφορική διαδικασία διεξήχθη στις 12 Φεβρουαρίου 1992. Κατά τη συνεδρίαση, το Πρωτοδικείο άκουσε τον Pertoldi, που κλητεύθηκε αυτεπαγγέλτως, κατ' εφαρμογή του άρθρου 68, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, ως μάρτυρας για τις προϋποθέσεις υπό τις οποίες διεξήχθη η δοκιμασία της προσφεύγουσας-ενάγουσας. Ο Πρόεδρος κήρυξε τη λήξη της προφορικής διαδικασίας κατά το πέρας της συνεδριάσεως.

Αιτήματα των διαδίκων

- 9 Η προσφεύγουσα-ενάγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:
- να ακυρώσει την απόφαση του Γενικού Γραμματέα της Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής, της 27ης Ιουνίου 1990, περί απολύσεως της προσφεύγουσας-ενάγουσας κατά τη λήξη της περιόδου δοκιμασίας·
 - να υποχρεώσει την καθής-εναγομένη να συναγάγει όλες τις νομικές συνέπειες, ιδίως τη δυνατότητα για την προσφεύγουσα-ενάγουσα να διανύσει δεύτερη περίοδο δοκιμασίας μετά το πέρας της οποίας θα γίνει νέα εκτίμηση των προσό-ντων της·
 - να υποχρεώσει την καθής-εναγομένη να καταβάλει στην προσφεύγουσα-ενάγουσα τις αποδοχές και όλα τα πλεονεκτήματα που προβλέπονται στον ΚΥΚ από τις 30 Ιουνίου 1990 μέχρι της ημερομηνίας αναλήψεως των καθηκόντων της, εντόκως με το τρέχον επιτόκιο·
 - να καταδικάσει την καθής-εναγομένη στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

Με το υπόμνημά της ανταπαντήσεως ζητεί επιπλέον από το Πρωτοδικείο:

- να ορίσει πραγματογνώμονα για να εκτιμήσει την ποιότητα των εγγράφων μεταφράσεων που έκανε κατά τη διάρκεια της περιόδου δοκιμασίας της και των γνώσεών της της ιταλικής γλώσσας.

Η καθής-εναγομένη ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να απορρίψει την προσφυγή-αγωγή ως αβάσιμη.
- να καταδικάσει την προσφεύγουσα-ενάγουσα στα δικαστικά έξοδά της.

Επί του ακυρωτικού αιτήματος

- 10 Η προσφεύγουσα επικαλείται προς στήριξη του αιτήματός της αυτού τέσσερις λόγους ακυρώσεως: παράβαση ουδιώδους τύπου, παράβαση των αρχών ακροάσεως, παράβαση της αρχής αρωγής και προφανή πεπλανημένη εκτίμηση πραγματικών περιστατικών.

Επί του λόγου ακυρώσεως περί παραβάσεως ουσιώδους τύπου

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 11 Ο πρώτος λόγος ακυρώσεως διαρθρώνεται σε τρία μέρη. Η προσφεύγουσα προβάλλει διαδοχικά παράβαση του άρθρου 25, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, μη λήψη υπόψη του σημειώματος που έστειλε ο Γενικός Γραμματέας στις 19 Οκτωβρίου 1989 στον Vermeulen και μη λήψη υπόψη των δικαιωμάτων της προσφεύγουσας κατά τη διαδικασία ενώπιον της επιτροπής εκθέσεων.
- 12 Όσον αφορά το πρώτο μέρος του παρόντος λόγου, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η έκθεση κατά το πέρας της περιόδου δοκιμασίας, της 14ης Μαΐου, της παραδόθηκε μόλις την 1η Ιουνίου 1990, κατά παράβαση του άρθρου 25, παράγραφος 2, του ΚΥΚ,

κατά το οποίο « κάθε ατομική απόφαση που λαμβάνεται κατ' εφαρμογή του παρόντος κανονισμού πρέπει να κοινοποιείται εγγράφως αμελητί στον ενδιαφερόμενο υπάλληλο ». Υποστηρίζει ιδίως ότι, αφού η περίοδος δοκιμασίας της έληγε στις 30 Ιουνίου, η κοινοποίηση της εκθέσεως κατά το πέρας της δοκιμασίας την 1η Ιουνίου 1990 πρέπει να θεωρηθεί εκπρόθεσμη, κατά το μέτρο που το άρθρο 34, παράγραφος 2, του ΚΥΚ προβλέπει ότι « το αργότερο έναν μήνα πριν από τη λήξη της περιόδου δοκιμασίας καταρτίζεται έκθεση (κατά το πέρας της περιόδου δοκιμασίας) για τον υπάλληλο ». Προσθέτει δε ότι η απουσία της μιας ημέρας λόγω ασθενείας δεν ήταν εμπόδιο για να της κοινοποιήσει αμέσως και εγγράφως η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή την έκθεση κατά το πέρας της περιόδου δοκιμασίας της. Η καθής αναγνώρισε άλλωστε η ίδια την παράβαση του άρθρου 25, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, στο σημείωμα που απήλυθε ο Vermeulen στον Γενικό Γραμματέα, λέγοντας ότι, λόγω της απουσίας για λόγους ασθενείας της Kurka-Floridi, δεν του ήταν « δυνατό να του υποβάλει την έκθεσή του περί της δοκιμασίας εντός των τασσομένων προθεσμιών ».

- 13 Η καθής φρονεί ότι το πρώτο μέρος του πρώτου λόγου ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί. Υποστηρίζει ότι χρόνος δεκαπέντε ημερών μεταξύ της καταρτίσεως της εκθέσεως περί της δοκιμασίας και της κοινοποίησώς της δεν μπορεί σε καμιά περίπτωση να θεωρηθεί υπερβολικός. Ισχυρίζεται ότι η κοινοποίηση της εκθέσεως περί της δοκιμασίας την 1η Ιουνίου 1990 έγινε εντός της προθεσμίας που ορίζει το άρθρο 34, παράγραφος 2, δηλαδή έναν μήνα πριν από τη λήξη της δοκιμασίας. Σε κάθε περίπτωση, από την ίδια αυτή διάταξη προκύπτει σαφώς ότι η προθεσμία αφορά μόνο την κατάρτιση της εκθέσεως και όχι την κοινοποίησή της στον ενδιαφερόμενο. Στην προκειμένη περίπτωση η κοινοποίηση της εκθέσεως την 1η Ιουνίου 1990 επέτρεψε στην προσφεύγουσα να αναπτύξει εν πλάτει τις παρατηρήσεις της επί της εκθέσεως περί της δοκιμασίας, οι οποίες κοινοποιήθηκαν στον κριτή την 8η Ιουνίου 1990.

Η καθής υποστηρίζει επιπλέον ότι, ακόμη και αν υπήρξε καθυστέρηση κατά την υποβολή της εκθέσεως, η καθυστέρηση αυτή δεν μπορεί να δικαιολογήσει την ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως. Πράγματι, η καθής παρατηρεί ότι, σύμφωνα με την πάγια νομολογία, οι πλημμέλειες στη διαδικασία κοινοποίησεως μιας αποφάσεως είναι εκτός της πράξεως και επομένως δεν μπορούν να την καταστήσουν άκυρη (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 14ης Ιουλίου 1972, 48/69, ICI κατά Επιτροπής, Rec. 1972, σ. 619, σκέψη 39· της 29ης Μαΐου 1974, 185/73, Hauptzollamt Bielefeld, Rec. 1974, σ. 607, σκέψη 6· της 29ης Οκτωβρίου 1981, Arning κατά Επιτροπής, 125/80, Rec. 1980, σ. 2539, και της 30ής Μαΐου 1984, Picciolo κατά Κοινοβουλίου, 111/83, Συλλογή 1984, σ. 2323, σκέψη 25). Υπενθυμίζει εξάλλου ότι το Δικαστήριο έκρινε ότι η καθυστέρηση της κοινοποίησεως της εκθέσεως κατά το πέρας της δοκιμασίας δεν δικαιολογεί την ακύρωση της αποφάσεως περί μη μονιμοποίησεως (απόφαση της 12ης Ιουλίου 1973, 10/72 και 47/72, Di Pillo κατά Επιτροπής, Rec. 1973, σ. 763, σκέψεις 2 έως 6).

- 14 Το δεύτερο μέρος του πρώτου λόγου αναφέρεται στη μη λήψη υπόψη του υπηρεσιακού σημειώματος που απηύθυνε ο Γενικός Γραμματέας στον Vermeulen στις 19 Οκτωβρίου 1989, που είχε το εξής περιεχόμενο:

«2. Ενόψει της σπουδαιότητας της περιόδου δοκιμασίας, σας ζητώ να συλλέγετε κανονικά — βάσει αντικειμενικών και δυναμένων να ελεγχθούν κριτηρίων — όλα τα συγκεκριμένα στοιχεία εκτιμήσεως, θετικά και αρνητικά, για τις ικανότητες, την απόδοση και τη συμπεριφορά του δοκίμου υπαλλήλου.

Τα στοιχεία αυτά πρέπει να επιτρέπουν τη θεμελίωση της κρίσεως που περιλαμβάνεται στις εκθέσεις κατά το πέρας της περιόδου δοκιμασίας.

3. Στην περίπτωση που εμφανίζονται δυσχέρειες, πρέπει καταρχάς να συναντηθείτε με τον δόκιμο υπάλληλο και κατόπιν να του στείλετε, ενδεχομένως, ένα επεξηγηματικό σημείωμα. Αν επιμένουν οι δυσχέρειες, μπορεί να αντιμετωπισθεί ενημέρωση του Γενικού Γραμματέα.»

- 15 Η προσφεύγουσα παρατηρεί ότι ο Vermeulen δεν ακολούθησε αυτές τις οδηγίες. Τονίζει ότι ουδεμία υπήρξε συζήτηση και ότι δεν της εστάλη κανένα επεξηγηματικό σημείωμα. Επιπλέον, δεν ενημέρωσε τον Γενικό Γραμματέα.

Παραλείποντας να συμμορφωθεί στο προαναφερθέν σημείωμα, η καθής παρέβη ουσιώδη τύπο. Για να υποστηρίξει την άποψή της, η προσφεύγουσα προβάλλει ότι το σημείωμα αυτό αποτελούσε εσωτερική οδηγία που έθετε κανόνα συμπεριφοράς, από τον οποίο δεν μπορούσε να αποστεί η διοίκηση χωρίς να εκθέσει τους λόγους, επί ποινή παραβάσεως της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως, όπως προκύπτει από τη νομολογία του Δικαστηρίου και ιδίως από την απόφαση της 30ής Ιανουαρίου 1974, Louwage κατά Επιτροπής, 148/73 (Rec. 1974, σ. 81, σκέψη 12).

- 16 Η καθής απορρίπτει την επιχειρηματολογία της προσφεύγουσας. Ισχυρίζεται ότι το προαναφερθέν σημείωμα της 19ης Οκτωβρίου 1989 δεν έχει δεσμευτικό χαρακτήρα.

Πράγματι, από την ίδια τη διατύπωσή του προκύπτει ότι περιορίζεται να συστήσει ορισμένες ενέργειες σε περίπτωση δυσχερειών. Δεν πρόκειται επομένως για εσωτερική οδηγία η οποία γεννά δικαιώματα υπέρ των υπαλλήλων και δεσμεύει τη διοίκηση κατά την έννοια της νομολογίας Louwage (προαναφερθείσα απόφαση της 30ής Ιανουαρίου 1974, 148/73).

Επιπλέον, η καθής τονίζει ότι η προσφεύγουσα ειδοποιήθηκε επανειλημμένως κατά τρόπο απολύτως ακριβή, από τους ιεραρχικά προϊσταμένους της, για τις ανεπάρκειες της εργασίας της. Ειδικότερα, ειδοποιήθηκε ότι οι μεταφράσεις της αποτελούσαν αντικείμενο πολλών διορθώσεων ύφους και ορολογίας. Σχετικά η καθής εξηγεί ότι, πέραν ορισμένου επιπέδου ατελειών, δεν είναι πλέον δυνατό να υποδεικνύονται «κατά τρόπο συστηματικό» τα διαπραχθέντα σφάλματα, σε περίοδο εννέα μηνών, όπως θα το ευχόταν η προσφεύγουσα. Οι αναθεωρητές είχαν άλλωστε καταλήξει στο να μη συζητούν πλέον με την προσφεύγουσα τις τροποποιήσεις των γραπτών της, ιδίως κατά το μέτρο που η τελευταία δεν δεχόταν την κριτική, όπως βεβαιώνει η έκθεση κατά το πέρας της περιόδου δοκιμασίας. Εξάλλου, ο Pertoldi της είχε στείλει γραπτό σημείωμα που εξέφραζε τη δυσαρέσκειά του ύστερα από μια άρνηση εργασίας.

- 17 Στο πλαίσιο του τρίτου μέρους του πρώτου λόγου ακυρώσεως, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η διαδικασία που ακολούθησε η επιτροπή εκθέσεων παραβίασε το άρθρο 2 της αποφάσεως 76/83Α της Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής, η οποία προβλέπει ότι η προθεσμία γνωμοδοτήσεώς του, που έχει καθοριστεί από τον Γενικό Γραμματέα, δεν μπορεί να είναι κατώτερη από επτά εργάσιμες ημέρες. Εν προκειμένω, συνεχίζει η προσφεύγουσα, η επιτροπή εκθέσεων, η οποία συνεκλήθη την 19η Ιουνίου 1990, συνήλθε την 22α και την 25η Ιουνίου και εξέδωσε τη γνωμοδότησή της την 26η Ιουνίου, δηλαδή σε λιγότερες από επτά εργάσιμες ημέρες μετά τη σύγκλησή της. Η προσφεύγουσα φρονεί ότι εδικαιούτο να αναμένει, δυνάμει της αρχής της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, ακριβή εφαρμογή του προαναφερθέντος άρθρου, που έχει ως σκοπό, κατά την άποψή της, να επιτρέπει στην επιτροπή εκθέσεων να εργάζεται με ηρεμία προσπαθώντας να ενημερώνεται κατά το δυνατό περισσότερο και στον δόκιμο υπάλληλο να ετοιμάζει την άμυνά του ενόπιον της επιτροπής αυτής.

- 18 Η καθής αμφισβητεί την ερμηνεία του άρθρου 2 της αποφάσεως 76/83Α που προτείνει η προσφεύγουσα. Ισχυρίζεται ότι η ελάχιστη προθεσμία των επτά ημερών ορίστηκε μόνο υπέρ της επιτροπής εκθέσεων και όχι υπέρ των ενδιαφερομένων δοκίμων υπαλλήλων. Η επιτροπή εκθέσεων ήταν επομένως ελεύθερη να κρίνει σε συντομότερη προθεσμία, χωρίς να θιγεί άλλωστε η ηρεμία των εργασιών της.

Νομική εκτίμηση

- 19 Όσον αφορά το πρώτο τμήμα του παρόντος λόγου ακυρώσεως, σχετικά με την προβαλλομένη παράβαση του άρθρου 25, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, κατά το ότι η έκθεση κατά το πέρας της περιόδου δοκιμασίας της προσφεύγουσας δεν της ανακοινώθηκε αμέσως, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει, καταρχάς, ότι από τα στοιχεία του φακέλου προκύπτει ότι αυτή η έκθεση οριστικοποιήθηκε στην πραγματικότητα στις 31 Μαΐου 1990 και όχι στις 14 Μαΐου 1990, όπως υποστηρίζει η προσφεύγουσα ενώπιον του Πρωτοδικείου, αντιφάσκοντας άλλωστε με τη διοικητική της ένσταση όπου ανέφερε ρητά ότι η έκθεση κατά το πέρας της περιόδου δοκιμασίας της καταρτίστηκε στις 31 Μαΐου 1990. Πράγματι, ναι μεν η πρώτη σελίδα της εκθέσεως αυτής φέρει ημερομηνία την 14η Μαΐου 1990, πρέπει όμως να τονιστεί ότι η έκθεση οριστικοποιήθηκε από τον κριτή στις 31 Μαΐου 1990, αφού προετοιμάστηκε και υπογράφηκε από τον Pertoldi και από τρεις αναθεωρητές στις 30 Μαΐου 1990, όπως αποδεικνύουν οι αντίστοιχες ημερομηνίες κατά τις οποίες έθεσαν τις υπογραφές τους στη σελίδα 7 της εκθέσεως. Εξάλλου, από το σημείωμα που έστειλε ο βαθμολογητής της προσφεύγουσας, Vermeylen, στις 31 Μαΐου 1990 στον Γενικό Γραμματέα που επιβεβαιώθηκε από τις παρατηρήσεις της καθής ενώπιον του Πρωτοδικείου, οι οποίες δεν αμφισβητήθηκαν από την προσφεύγουσα, προκύπτει ότι ήδη από τις 30 Μαΐου η προσφεύγουσα είχε « ενημερωθεί επισήμως για το αρνητικό περιεχόμενο της εκθέσεως κατά το πέρας της περιόδου δοκιμασίας της, που ο βαθμολογητής της (...) θα της παρέδιδε κατά τη διάρκεια της 31ης Μαΐου ». Η προσφεύγουσα ήταν όμως ασθενής κατά την ημέρα αυτή και η έκθεση κατά το πέρας της περιόδου δοκιμασίας της της παραδόθηκε στα ίδια της τα χέρια την επομένη, 1η Ιουνίου 1990, από τον βαθμολογητή της. Υπό τις περιστάσεις αυτές, δεν μπορεί να προσαφθεί στην καθής ότι δεν κοινοποίησε αμελλητί την έκθεση περί της δοκιμασίας στην ενδιαφερόμενη, σύμφωνα με το άρθρο 25, παράγραφος 2, του ΚΥΚ.

Ως προς την αιτίαση ότι κατά την κοινοποίηση της εκθέσεως αυτής στις 31 Μαΐου 1990 παραβιάστηκαν οι διατάξεις του άρθρου 34, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, αρκεί να υπομνησθεί, ενόψει των πραγματικών περιστατικών που εκτίθενται πιο πάνω, ότι η έκθεση της προσφεύγουσας οριστικοποιήθηκε στις 31 Μαΐου 1990, δηλαδή ένα μήνα πριν από τη λήξη της περιόδου δοκιμασίας, στις 30 Ιουνίου 1990. Εξάλλου, η έκθεση ήταν έτοιμη ήδη από τις 30 Μαΐου 1990· είχε προετοιμαστεί από τον Pertoldi, μετά από διαβούλευση με τους αναθεωρητές και σε συνεργασία με τον Vermeylen. Υπό τις περιστάσεις αυτές, ο ισχυρισμός της προσφεύγουσας ότι η καθής αναγνώρισε ρητά ότι δεν της διαβίβασε την έκθεση περί της δοκιμασίας εντός της τασσομένης προθεσμίας δεν μπορεί να θέσει υπό αμφισβήτηση το συμπέρασμα που προκύπτει από τα πραγματικά περιστατικά που μόλις αποδείχθηκαν.

- 20 Επιπλέον, το Πρωτοδικείο υπογραμμίζει ότι η προσβαλλομένη απόφαση εκδόθηκε στις 27 Ιουνίου 1990 βάσει ιδίως μιας κανονικής εκθέσεως περί της δοκιμασίας καθώς και

των παρατηρήσεων που υπέβαλε η προσφεύγουσα στις 8 Ιουνίου 1990 επί της εκθέσεώς της αυτής, κατ' εφαρμογή του άρθρου 34, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, του ΚΥΚ. Εφόσον η προσφεύγουσα ήταν σε θέση να προβάλει την άποψή της επί της εκθέσεως υπό κανονικές συνθήκες, η προσβαλλομένη απόφαση δεν μπορεί σε κάθε περίπτωση να θεωρηθεί ανίσχυρη από μόνο το γεγονός ότι φέρεται να κοινοποιήθηκε καθυστερημένα (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 25ης Μαρτίου 1982, 98/81, Munk κατά Επιτροπής, Συλλογή 1982, σ. 1155, σκέψεις 8 και 9).

- 21 Το πρώτο μέρος του παρόντος λόγου ακυρώσεως πρέπει επομένως να απορριφθεί.
- 22 Στο πλαίσιο του δεύτερου μέρους του παρόντος λόγου ακυρώσεως σχετικά με τη φερομένη παράβαση του σημειώματος που αφορά την « κρίση των δοκίμων υπαλλήλων », που απηύθυνε η προσφεύγουσα στον βαθμολογητή, σύμφωνα με την πάγια πρακτική της Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής, πρέπει να ερευνηθεί αν οι οδηγίες που περιλαμβάνονται στο προαναφερθέν σημείωμα ακολουθήθηκαν στην προκειμένη περίπτωση.
- 23 Πρέπει να τονιστεί πρωταρχικά ότι ο προϊστάμενος του τμήματος της ιταλικής μεταφράσεως, Pertoldi, νομιμοποιούνταν, ως διευθύνων τη δοκιμασία της προσφεύγουσας, να ασκήσει τα καθήκοντα που συνδέονται με τη διεύθυνση μιας δοκιμασίας, περιλαμβανομένων και εκείνων που αναφέρονταν στο προαναφερθέν σημείωμα που έστειλε στις 19 Οκτωβρίου 1989 στον Vermeulen, τον βαθμολογητή της προσφεύγουσας, ο οποίος ορίστηκε κατ' εφαρμογή της αποφάσεως 363/82Α της Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής, περί εγκρίσεως γενικών διατάξεων σχετικά με την κατάρτιση της εκθέσεως κατά το πέρας της περιόδου δοκιμασίας. Πράγματι, ο Vermeulen είχε, σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου, αναθέσει τη διεύθυνση της δοκιμασίας της προσφεύγουσας στον Pertoldi, ο οποίος, ως άμεσος ιεραρχικός προϊστάμενος, βρισκόταν σε στενή σχέση εργασίας με την προσφεύγουσα (βλ. τις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 1ης Ιουνίου 1978, 99/77, D'Augia κατά Επιτροπής, Rec. 1978, σ. 1267, σκέψη 12, και της 15ης Μαΐου 1985, 3/84, Πατρινός κατά Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής, Συλλογή 1985, σ. 1421, σκέψη 23). Δεν μπορεί, κατόπιν αυτού, να κατηγορηθεί ο Vermeulen ότι δεν παρακολούθησε προσωπικά την εξέλιξη της δοκιμασίας της προσφεύγουσας, αφού η ευθύνη αυτή ανήκε στον Pertoldi.

- 24 Όσον αφορά την υποχρέωση συνομιλίας με τον δόκιμο υπάλληλο, σε περίπτωση δυσχερειών, που αναφέρεται στο προαναφερθέν σημείωμα, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι από την κατάθεση του Pertoldi κατά τη συνεδρίαση προκύπτει, όπως επίσης και από την ίδια την διοικητική ένσταση της προσφεύγουσας, ότι ο Pertoldi είχε ασφαλώς συνομιλήσει με την ενδιαφερομένη κατά τις αρχές Μαρτίου του 1990, πέντε περίπου μήνες μετά την έναρξη της δοκιμασίας της προσφεύγουσας. Εξάλλου, πολλά συμπαρομαρτούντα στοιχεία επιτρέπουν τη διαπίστωση ότι η συνομιλία αυτή αναφερόταν, αντίθετα από τους ισχυρισμούς της προσφεύγουσας, στις δυσχέρειες που δημιουργήθηκαν κατά την εξέλιξη της δοκιμασίας της και στην πιθανότητα αρνητικής εκθέσεως κατά το πέρας της δοκιμασίας. Πράγματι, αφού του ανακοινώθηκε το προαναφερθέν σημείωμα της 19ης Οκτωβρίου 1989, ο Pertoldi συναντήθηκε με τον Brüggemann, μέλος του τμήματος προσωπικού, για να πληροφορηθεί τις ενέργειες που γίνονται όταν μια δοκιμασία μπορεί να καταλήξει αρνητικά. Κατά την κατάθεση του Pertoldi ενώπιον του Πρωτοδικείου, η οποία ενισχύεται από το συνημμένο έγγραφο στο σημείωμα της 31ης Μαΐου 1990 του Vermeulen προς τον Γενικό Γραμματέα, που έχει επισυναφθεί στον φάκελο, του δόθηκε η συμβουλή να περιοριστεί σε συνομιλία με την Kupla-Frolidi για να την ενημερώσει προφορικά. Έτσι, από τη χρονολογική αλληλουχία των προαναφερθέντων πραγματικών περιστατικών προκύπτει ότι ο διευθύνων τη δοκιμασία της προσφεύγουσας συμμορφώθηκε προς την πρώτη οδηγία που διατυπώνεται στο πιο πάνω σημείωμα, ειδοποιώντας την προσφεύγουσα για τον κίνδυνο αρνητικής εκθέσεως κατά το πέρας της περιόδου δοκιμασίας, κατά τη συνομιλία που είχαν τον Μάρτιο. Υπό το ίδιο πνεύμα παρατηρείται ότι, όπως προκύπτει από την αντιπαραβολή των δηλώσεων της προσφεύγουσας και της καταθέσεως του μάρτυρα κατά τη συνεδρίαση, ότι ο ισχυρισμός της προσφεύγουσας, κατά τον οποίο ο Pertoldi την άφησε να διαβλέψει θετική έκβαση της δοκιμασίας της, δεν μπορούσε να αναφέρεται παρά στο γεγονός ότι ενημέρωσε μεν ο Pertoldi την προσφεύγουσα για την πιθανότητα αρνητικής εκβάσεως της δοκιμασίας, ορθώς όμως δεν απέκλεισε, κατά τις αρχές Μαρτίου, την πιθανότητα θετικής εκθέσεως κατά το πέρας της δοκιμασίας, σε περίπτωση ουσιώδους βελτιώσεως των παρεχομένων υπηρεσιών της προσφεύγουσας.
- 25 Όσον αφορά τις δύο άλλες οδηγίες που περιλαμβάνονται στο προαναφερθέν σημείωμα, πρέπει να τονιστεί ότι αποτελούσαν απλές συστάσεις, κατά το μέτρο που άφηναν την πρωτοβουλία γραπτής προειδοποίησης και ενημερώσεως του Γενικού Γραμματέα στην εκτίμηση του διευθύνοντος τη δοκιμασία ή του βαθμολογητή. Πράγματι, το προαναφερθέν σημείωμα περιοριζόταν να προβλέψει, «ενδεχομένως», την αποστολή επεξηγηματικού σημειώματος και τη δυνατότητα «αντιμετώπισεως» της ενημερώσεως του Γενικού Γραμματέα. Εν προκειμένω πρέπει να επισημανθεί ότι ο Pertoldi έκρινε προτιμότερο, υπό τις περιστάσεις της συγκεκριμένης περιπτώσεως και κατόπιν της συνομιλίας του με τον Brüggemann, να μην απευθύνει γραπτή προειδοποίηση στην προσφεύγουσα, για να αποφύγει να ερμηνευθεί μια τέτοια προειδοποίηση ως πρόκριμα της τελικής εκθέσεως κατά το πέρας της δοκιμασίας. Εξάλλου, ο Vermeulen δεν έκρινε σκόπιμο να ενημερώσει τον Γενικό Γραμματέα για τις δυσχέρειες που δημιουργήθηκαν κατά τη δοκιμασία, πριν από την κατάρτιση της σχετικής εκθέσεως.

- 26 Υπό τις περιστάσεις αυτές και χωρίς να χρειάζεται να λύσει το Πρωτοδικείο το ζήτημα αν το σημείωμα της 19ης Οκτωβρίου 1989 είχε τον χαρακτήρα εσωτερικής οδηγίας, το δεύτερο μέρος του παρόντος λόγου ακυρώσεως πρέπει, σε κάθε περίπτωση, να απορριφθεί.
- 27 Το τρίτο μέρος του παρόντος λόγου αναφέρεται στην προβαλλομένη παράβαση του άρθρου 2 της αποφάσεως 76/83Α της Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής. Κατά τη διατύπωση αυτής της διατάξεως, « η επιτροπή συγκαλείται, κατόπιν αιτήσεως του ενδιαφερομένου υπαλλήλου, από τον Γενικό Γραμματέα (...) που της ορίζει προθεσμία να αποφανθεί· προθεσμία που σε κάθε περίπτωση δεν μπορεί να είναι κατώτερη των επτά εργασιμών ημερών ». Όπως υπογραμμίζει η καθής, είναι σαφές ότι η προαναφερθείσα διάταξη θεσπίστηκε υπέρ της επιτροπής εκθέσεων, για την καλή πορεία των εργασιών της, και σε καμιά περίπτωση δεν αποσκοπεί στη δημιουργία δικαιωμάτων του οικείου δοκίμου υπαλλήλου, ο οποίος δεν μπορεί επομένως να την επικαλεστεί ενώπιον του Πρωτοδικείου. Εξάλλου, και σε κάθε περίπτωση, από τη διατύπωση της διατάξεως αυτής προκύπτει ότι απευθύνεται ειδικά στον Γενικό Γραμματέα, ο οποίος επιφορτίζεται με τον καθορισμό προθεσμίας εντός της οποίας πρέπει να γνωμοδοτήσει η επιτροπή εκθέσεων. Η διάταξη αυτή επιδιώκει να εξασφαλίζει στην επιτροπή εκθέσεων προθεσμία επαρκή για τις εργασίες της, εξυπακούεται δε ότι της επιτρέπεται να γνωμοδοτήσει πριν από τη λήξη της προθεσμίας αυτής, εφόσον κρίνει ότι έχει επαρκώς διαφωτιστεί. Στη συγκεκριμένη περίπτωση, διαπιστώνεται ότι η ορισθείσα από τον Γενικό Γραμματέα προθεσμία ήταν επτά ημερών και ότι η επιτροπή εκθέσεων μπόρεσε νομίμως να γνωμοδοτήσει από την έκτη ημέρα, όταν έκρινε ότι κατείχε τα αναγκαία στοιχεία για να κρίνει εν πλήρει επιγνώσει του θέματος.
- 28 Το τρίτο μέρος του παρόντος λόγου ακυρώσεως πρέπει επομένως να απορριφθεί.

Επί του λόγου ακυρώσεως περί προσβολής του δικαιώματος ακρόασεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 29 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι το δικαίωμά της ακρόασεως προσβλήθηκε από τρεις απόψεις. Πρώτον, δεν έτυχε επαρκούς προθεσμίας για να αμυνθεί ενώπιον της επιτροπής εκθέσεων. Δεύτερον, η δεύτερη σύνοδος της επιτροπής αυτής δεν αναβλήθηκε μολονότι η προσφεύγουσα καλυόταν από νόμιμο λόγο να μετάσχει στη σύνοδο αυτή. Τέλος, δεν της κοινοποιήθηκαν τα πρακτικά των συνόδων της προαναφερθείσας επιτροπής.

- 30 'Όσον αφορά τον πρώτο από τους τρεις αυτούς ισχυρισμούς, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, ζητώντας στις 19 Ιουνίου 1990 τη σύγκληση της επιτροπής εκθέσεων, είχε εκφράσει την επιθυμία να μη συνέλθει πριν από οκτώ ημέρες για να μπορέσει να εξασφαλίσει κατά τρόπο ικανοποιητικό την υπεράσπιση των δικαιωμάτων της. Η σύνοδος της όμως πραγματοποιήθηκε ύστερα από τρεις ημέρες, στις 22 Ιουνίου και ώρα 10.00, χωρίς να ειδοποιηθεί προηγουμένως η προσφεύγουσα. Επίσης, ισχυρίζεται ότι κλήθηκε στις 25 Ιουνίου 1990 στις 17.20 για σύνοδο της εν λόγω επιτροπής που είχε οριστεί για τις 17.30. Αυτή η έλλειψη προηγούμενης προσκλήσεως δεν μπορεί να εξομοιωθεί, κατά την προσφεύγουσα, με προθεσμία «έστω πολύ βραχεία», για την οποία έκρινε το Δικαστήριο με την απόφαση της 12ης Ιουλίου 1973 ότι δεν μπορεί να καταστήσει πλημμελή την απόλυση (10/72 και 47/72, Di Pillo, προαναφερθείσα). Το γεγονός αυτό είναι ασυμβίβαστο με τον κατ' αντιμωλία χαρακτήρα της διαδικασίας, όπως προκύπτει από το ίδιο το γράμμα της αποφάσεως 76/83Α, η οποία προβλέπει ιδίως την ακρόαση του κρινομένου. Παραβιάζονται έτσι η αρχή της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, το δικαίωμα ακρόασεως του ενδιαφερομένου, καθώς και η αρχή της χρηστής διοικήσεως.
- 31 'Όσον αφορά το δεύτερο σημείο, η προσφεύγουσα προβάλλει ότι η μη αναβολή της δευτέρας συνόδου της επιτροπής εκθέσεων, που έγινε εν απουσία της στις 25 Ιουνίου 1990, παραβιάζει ακόμη περισσότερο το δικαίωμα αμύνης διότι, κατά την πρώτη σύνοδο και κατόπιν της αρνήσεως αποδοχής του αιτήματός της περί πραγματογνωμοσύνης, η προσφεύγουσα είχε εκθέσει τους λόγους που δικαιολογούν την πραγματοποίηση δευτέρας συνεδριάσεως για να εξεταστεί κατ' αντιπαράσταση με τους αναθεωρητές επί της ποιότητας της εργασίας της.
- 32 Τρίτον, η προσφεύγουσα αιτιάται την καθής ότι δεν της επέτρεψε να λάβει γνώση των πρακτικών των εργασιών της επιτροπής εκθέσεων. Αγνοούσε επομένως αν η Hughes, της οποίας είχε ζητήσει την εξέταση, εξετάστηκε και σε καταφατική περίπτωση πώς εκτίθεται η κατάθεσή της στα πρακτικά. Αγνοούσε επίσης την ταυτότητα του υπαλλήλου της διευθύνσεως διοικήσεως του προσωπικού και οικονομικών, που η επιτροπή εκθέσεων βεβαιώνει ότι εξέτασε. Τέλος, ο πίνακας των εγγράφων που διαβιβάστηκαν στην επιτροπή εκθέσεων από τον Γενικό Γραμματέα, στον οποίο αναφέρεται η γνωμοδότησή της, δεν γνωστοποιήθηκε στην προσφεύγουσα. Υπό τις περιστάσεις αυτές, το Πρωτοδικείο αφού κάλεσε την καθής να προσκομίσει αυτά τα έγγραφα, όπως ζητούσε η προσφεύγουσα στο δικόγραφό της, και μετά την απάντηση της Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής ότι, σύμφωνα με τη συνήθη πρακτική της επιτροπής εκθέσεων, η επιτροπή αυτή δεν κατάρτισε καθόλου πρακτικά των εργασιών της, η προσφεύγουσα υποστήριξε κατά τη συνεδρίαση ότι τα δικαιώματά της αμύνης προσβλήθηκαν προφανώς και βαρέως, κατά το μέτρο που η έλλειψη πρακτικών εμπόδιζε οποιονδήποτε έλεγχο της πορείας των εργασιών της εν λόγω επιτροπής.

- 33 Εξάλλου, στο υπόμνημα ανταπαντήσεώς της η προσφεύγουσα αιτιάται την καθής ότι δεν της γνωστοποίησε, πριν από την άσκηση της παρούσας προσφυγής, τα στοιχεία που προσκόμισε ως συνημμένα στο υπόμνημα αντικρούσεως, δηλαδή τα σημειώματα που την αφορούν και τα οποία αντιπλάγησαν μεταξύ των ιεραρχικώς προϊσταμένων της. Η έλλειψη γνωστοποιήσεως των στοιχείων αυτών στην προσφεύγουσα, κατά το μέτρο που αναφέρονται στις ικανότητες της, τη συμπεριφορά της και την απόδοσή της, παραβιάζει το άρθρο 26 του ΚΥΚ και τα δικαιώματα άμυνας της προσφεύγουσας. Τα στοιχεία αυτά δεν μπορούν επομένως να της αντιταχθούν. Εξάλλου, αντιφάσκουν με ορισμένες θετικές κρίσεις που περιλαμβάνονται στην έκθεση περί της δοκιμασίας. Επικουρικώς η προσφεύγουσα τονίζει ότι, ακόμη κι αν της είχαν γνωστοποιηθεί αυτά τα έγγραφα, θα βρισκόταν και πάλι προ « τετελεσμένου γεγονότος », διότι « η πλειονότητα των στοιχείων είναι, αφενός, σχετικά με τα ιατρικά της προβλήματα (συνημμένα 3, 5, 6 και 7 του υπομνήματος αντικρούσεως), πράγμα που δεν έχει καμία σχέση με τυχόν δυσμενείς κρίσεις που αφορούν τις ικανότητες της και, αφετέρου, τα στοιχεία συντάχθηκαν μόλις κατά το πέρας της περιόδου δοκιμασίας ».
- 34 Η καθής αμφισβητεί το βάσιμο, από νομική και πραγματική άποψη, του δευτέρου λόγου ακυρώσεως. Υπογραμμίζει ότι η διαδικασία ενώπιον της επιτροπής εκθέσεων έχει καθοριστεί με την απόφαση 76/83Α, η οποία δεν προβλέπει καμιά προθεσμία κλήσεως υπέρ του οικείου δοκιμίου υπάλληλου. Αυτή η διαδικασία δεν εμφανίζει τον κατ' αντιμωλία χαρακτήρα της διαδικασίας. Η καθής υποστηρίζει σχετικά ότι το Δικαστήριο έχει δεχθεί ότι ένα θεσμικό όργανο δικαιούται να απολύσει έναν δόκιμο υπάλληλο χωρίς γνωμοδότηση της επιτροπής εκθέσεων, αν δεν έχει προβεί στη σύστασή της, η οποία δεν είναι υποχρεωτική δυνάμει του ΚΥΚ (προαναφερθείσα απόφαση της 1ης Ιουνίου 1978, 99/77, D'Auria, σκέψη 24). Επικαλείται επίσης την απόφαση του Δικαστηρίου της 12ης Ιουλίου 1973, η οποία δέχθηκε ότι και μεν το θεσμικό όργανο « υποχρεούται να κοινοποιήσει την έκθεση κατά το πέρας της δοκιμασίας στον οικείο δόκιμο υπάλληλο, για να μπορέσει να διατυπώσει τις παρατηρήσεις του (...) δεν έχει όμως την υποχρέωση να του δώσει επίσης την ευκαιρία να εκφραστεί επί της προθέσεώς του απολύσεως του εν λόγω υπαλλήλου κατόπιν μιας αρνητικής εκθέσεως (...) Στην περίπτωση που το θεσμικό όργανο, υπό τέτοιες περιστάσεις, καλεί παρά ταύτα τον δόκιμο υπάλληλο να υποβάλει τις παρατηρήσεις του, ακολουθώντας στο σημείο αυτό τους κανόνες της χρηστής διοικήσεως σε θέματα προσωπικού, το γεγονός ότι του παραχώρησε πολύ βραχεία προθεσμία για να απαντήσει δεν μπορεί να καταστήσει πλημμελή την απόλυση » (10/72 και 47/72, Di Pillo, προαναφερθείσα). Ενόψει όλων αυτών των σκέψεων, η καθής εκτιμά ότι το γεγονός ότι το άρθρο 2 της αποφάσεως 76/83Α προβλέπει « ακρόαση » του κρινομένου ουδόλως σημαίνει ότι η διαδικασία ενώπιον της επιτροπής αυτής αποτελεί σύζήτηση με αντίλογο, πολύ περισσότερο αφού ο δόκιμος υπάλληλος είχε ήδη την ευκαιρία να εκφράσει τις παρατηρήσεις του επί της αρνητικής εκθέσεως περί της δοκιμασίας (προτάσεις του γενικού εισαγγελέα Trabucchi στην υπόθεση 10/72 και 47/72, Di Pillo, σ. 775 in fine και 776, προαναφερθείσα). Όσον αφορά τα πραγματικά γεγονότα της προκειμένης υποθέσεως, η καθής τονίζει ότι η προσφεύγουσα μπόρεσε να εκφράσει την άποψή της με πολύ εκτεταμένες

γραπτές παρατηρήσεις, που γνωστοποίησε στον βαθμολογητή στις 8 Ιουνίου 1990. Εξάλλου, εξετάστηκε από την επιτροπή εκθέσεων, η οποία εξέτασε επίσης και έναν υπάλληλο που κάλεσε η επιτροπή αυτή.

- 35 Όσον αφορά τα στοιχεία που έχουν επισυναφθεί στο υπόμνημα αντικρούσεως, η καθής επισημαίνει ότι, πλην ενός συνημμένου εγγράφου που αποτελεί αίτηση ιατρικής εξέτασεως, όλα τα συνημμένα που δεν ανακοινώθηκαν στην Kurka-Floridiείναι μεταγενέστερα της αρνητικής εκθέσεως περί της δοκιμασίας. Διευκρινίζει ότι μόνον τα στοιχεία που άσκησαν αποφασιστική επίδραση στην προσβαλλομένη απόφαση έπρεπε να κοινοποιηθούν στην ενδιαφερομένη και να περιλαμβάνονται στον φάκελό της διότι άλλως θα προσβάλλονταν τα δικαιώματα άμυνας (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 3ης Φεβρουαρίου 1971, 21/70, Rittweger κατά Επιτροπής, Rec. 1971, σ. 7, σκέψη 35, και της 28ης Ιουνίου 1972, 88/71, Basseur κατά Κοινοβουλίου, Rec. 1972, σ. 499, σκέψη 18). Περαιτέρω, η έλλειψη κοινοποίησης των επιμάχων συνημμένων δεν μπορεί να αποτελέσει παράβαση ουσιώδους τύπου κατά το μέτρο που τα έγγραφα αυτά δεν έχουν αποφασιστική επίδραση επί της απόφασεως. Στη συγκεκριμένη περίπτωση, πολλά από τα συνημμένα αυτά έγγραφα αφορούσαν θέματα αμιγώς διοικητικά και επομένως δεν έπρεπε να περιλαμβάνονται στον ατομικό φάκελο της προσφεύγουσας.

Νομική εκτίμηση

- 36 Όσον αφορά την αιτίαση σχετικά με την άνευ προθεσμίας κλήση της προσφεύγουσας ενώπιον της επιτροπής εκθέσεων, κατά παράβαση του κατ' αντιμωλία φερομένου χαρακτήρα της διαδικασίας ενώπιον της επιτροπής αυτής, πρέπει καταρχάς να τονιστεί ότι η απόφαση 76/83Α της Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής, που ορίζει τη διαδικασία ενώπιον του οργανισμού αυτού και προβλέπει ρητά την ακρόαση του βαθμολογουμένου και του βαθμολογητή, δεν θέτει καμιά προθεσμία για την κλήση τους. Η ακρόαση αυτή αποσκοπεί στο να επιτρέψει στην επιτροπή εκθέσεων να ενημερωθεί αντικειμενικά για την άποψη του ενδιαφερομένου, ώστε να γνωμοδοτήσει εν πλήρει γνώσει της υποθέσεως.

Χωρίς να χρειάζεται να κρίνει το Πρωτοδικείο επί του ζητήματος αν εφαρμόζεται η αρχή της εκατέρωθεν ακροάσεως ενώπιον της επιτροπής εκθέσεων, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι σε κάθε περίπτωση η αρχή αυτή τηρήθηκε στην παρούσα περίπτωση. Πράγματι, η προσφεύγουσα υπέβαλε στον βαθμολογητή, στις 8 Ιουνίου 1990, τις γραπτές της παρατηρήσεις επί της εκθέσεως κατά το πέρας της δοκιμασίας, δυνάμει του άρθρου 34, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, του ΚΥΚ, οι παρατηρήσεις δε αυτές διαβιβάστηκαν στην επιτροπή εκθέσεων όταν αυτή επελήφθη της υποθέσεως. Επι-

πλέον, όπως προκύπτει από τα στοιχεία που έχουν κατατεθεί στον φάκελο, κατά την πρώτη της συνεδρίαση η επιτροπή εκθέσεων εξέτασε την προσφεύγουσα και κατά τη διάρκεια της δεύτερας της συνεδριάσεως άκουσε επίσης τον υπάλληλο του οποίου την εξέταση είχε ζητήσει η προσφεύγουσα. Από αυτό προκύπτει ότι, όταν εξέδωσε τη γνωμοδότησή της, η επιτροπή εκθέσεων είχε πλήρη γνώση της απόψεως της προσφεύγουσας, τόσο μέσω των προαναφερθεισών εγγράφων παρατηρήσεών της, όσο και κατόπιν της εξετάσεώς της κατά την πρώτη της συνεδρίαση.

Υπό τις περιστάσεις αυτές, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι σε κάθε περίπτωση η έλλειψη προθεσμίας κλήσεως της προσφεύγουσας δεν είχε επίπτωση επί του περιεχομένου της γνωμοδοτήσεως της επιτροπής εκθέσεων. Κατόπιν αυτού, δεν μπορούσε να καταστήσει πλημμελή τη διαδικασία ενώπιον της επιτροπής αυτής.

37 Όσον αφορά την αιτίαση περί μη αναβολής της δεύτερας συνεδριάσεως της επιτροπής εκθέσεων, αρκεί να διαπιστωθεί ότι, αφού εξέτασε την προσφεύγουσα κατά την πρώτη της συνεδρίαση, η εν λόγω επιτροπή edικαιούτο να θεωρήσει ότι είχε επαρκώς διαφωτιστεί επί της γνώμης της ενδιαφερομένης και να μη αναβάλει τη δεύτερη συνεδρίασή της. Εξάλλου, η προσφεύγουσα δεν επικαλείται ειδικούς λόγους που θα δικαιολογούσαν την πραγματοποίηση δεύτερας συνεδριάσεως για να αντιπαραβληθεί η δική της άποψη με την άποψη των αναθεωρητών επί της ποιότητας των εργασιών της.

38 Όσον αφορά την αιτίαση περί ελλείψεως γνωστοποιήσεως των πρακτικών της επιτροπής εκθέσεων, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, η διαβίβαση στον δόκιμο υπάλληλο της γνωμοδοτήσεως της επιτροπής εκθέσεων αποτελεί επαρκή εξασφάλιση του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας (βλ. την απόφαση της 13ης Δεκεμβρίου 1989, C-17/88, Πατρinός κατά Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής, Συλλογή 1989, σ. 4249, σκέψη 48, περιληπτική δημοσίευση). Πράγματι, η εκτίμηση της νομιμότητας των εργασιών της επιτροπής εκθέσεων από τον δόκιμο υπάλληλο και από το Πρωτοδικείο μπορεί να γίνει βάσει μόνο της γνωμοδοτήσεως, χωρίς να χρειάζεται να διαθέτει και τα πρακτικά των εργασιών αυτών. Εν προκειμένω είναι δεδομένο ότι στην προσφεύγουσα γνωστοποιήθηκε η γνωμοδότηση της επιτροπής εκθέσεων.

39 Όσον αφορά την τελευταία αιτίαση, σχετικά με την έλλειψη γνωστοποιήσεως στην προσφεύγουσα πριν από την άσκηση της παρούσας προσφυγής των στοιχείων που έχουν επισυναφθεί στο υπόμνημα αντικρούσεως, πρέπει να τονιστεί ότι μεταξύ των

στοιχείων αυτών το μόνο έγγραφο που προηγείται χρονικά της εκθέσεως περί της δοκιμασίας και για το οποίο δεν ενημερώθηκε η προσφεύγουσα είναι ένα σημείωμα του Vermeylen της 27ης Μαρτίου 1990, με το οποίο ζητεί να γίνει ιατρικός έλεγχος της απουσίας της προσφεύγουσας λόγω ασθένειας, υπό το πρίσμα, όπως ρητά αναφέρεται, αρνητικής εκθέσεως περί της δοκιμασίας. Κατά τα λοιπά πρόκειται για σημειώματα που αντιλλάγησαν μεταξύ της υπογραφής της εκθέσεως περί της δοκιμασίας και της απολύσεως. Σε δύο από αυτά τα έγγραφα με ημερομηνία 19 και 20 Ιουνίου 1990 ο Pertoldi πληροφορεί τον Vermeylen και τον προϊστάμενο του τμήματος προσωπικού για την απουσία της προσφεύγουσας λόγω ασθένειας. Τα δύο άλλα συνημμένα έγγραφα είναι σημειώματα του Vermeylen προς τον Γενικό Γραμματέα, της 31ης Μαΐου 1990 και της 15ης Ιουνίου 1990 αντίστοιχα, που αναφέρουν τις αντιδράσεις της προσφεύγουσας κατά την αναγγελία της αρνητικής εκθέσεως περί της δοκιμασίας της. Εξάλλου, το σημείωμα της 31ης Μαΐου 1990 που αναφέρθηκε πιο πάνω μνημονεύει επίσης ένα σημείωμα που έστειλε στην Kupka-Floridio Pertoldi, κατόπιν μιας αρνήσεώς της προς εργασία, καθώς και το ότι δεν κατέχει την ιταλική γλώσσα και περιλαμβάνει παρατηρήσεις για τη φερομένη άρνησή της να συζητήσει με τους αναθεωρητές. Πάντως, οι παρατηρήσεις σχετικά ιδίως με τις γλωσσικές γνώσεις της προσφεύγουσας δεν περιέχουν κανένα νέο στοιχείο στη σχέση με εκείνα που αναπτύσσονται στην έκθεση περί της δοκιμασίας.

Υπό τις περιστάσεις αυτές, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι τα στοιχεία που αφορούν τη συμπεριφορά της προσφεύγουσας, που περιλαμβάνονται στα στοιχεία αυτά και δεν εμφανίζονται ή δεν αναπτύσσονται στην έκθεση περί της δοκιμασίας, δεν στηρίζουν την προσβαλλομένη απόφαση, όπως αποδεικνύει η έρευνα που έγινε προηγουμένως στο πλαίσιο του τρίτου λόγου ακυρώσεως. Πράγματι, η προσβαλλομένη απόφαση έχει ως αιτιολογία τις ελλείψεις που επέδειξε η προσφεύγουσα κατά την « χρήση της ιταλικής γλώσσας σε σχέση με την πλήρη και με ακρίβεια γνώση της ». Παρέπεται ότι οι σκέψεις σχετικά με τις άδειες ασθένειας της προσφεύγουσας κατά τη δοκιμασία της, με τη φερομένη έλλειψη προθυμίας της για διάλογο, με την περιστασιακή άρνηση μιας εργασίας που της ζητήθηκε ή με τη συμπεριφορά της όταν της ανακοινώθηκε επισήμως η αρνητική έκθεση κατά το πέρας της δοκιμασίας δεν επέδρασαν στην προσβαλλομένη απόφαση. Η μη γνωστοποίηση των προαναφερθέντων στοιχείων δεν προσέβαλε επομένως το δικαίωμα της προσφεύγουσας να ακουστεί πριν από την έκδοση της προσβαλλομένης αποφάσεως και δεν μπορεί επομένως να την καταστήσει ανίσχυρη, σύμφωνα με την πάγια νομολογία (βλ. ιδίως τις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 3ης Φεβρουαρίου 1971, 21/70, Rittweger, προαναφερθείσα, σκέψεις 29 έως 41· της 28ης Ιουνίου 1972, 88/71, Brasseur, προαναφερθείσα, σκέψη 11, και της 12ης Φεβρουαρίου 1987, 233/85, Bonino κατά Επιτροπής, Συλλογή 1987, σ. 739, σκέψη 11).

40 Επομένως, ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί και κατά συνέπεια όλα τα ακυρωτικά αιτήματα.

Επί του λόγου περί παραβίασεως της αρχής της αρωγής

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 41 Στο πλαίσιο του τρίτου λόγου ακυρώσεως, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι δεν της έγιναν κατά τη δοκιμασία της παρατηρήσεις και δεν της δόθηκαν οδηγίες και κατάλληλες συμβουλές από τους αναθεωρητές και τους ιεραρχικώς προϊστάμενους της. Πράγματι, μόνο ο Pertoldi, προϊστάμενος του ιταλικού τμήματος, παρακολούθησε την προσφεύγουσα, τούτο δε μόνο κατά τις δύο πρώτες εβδομάδες δοκιμασίας, και τις έκανε θετικές παρατηρήσεις. Κατά τις αρχές Μαΐου 1990 της έκανε γνωστό ότι, εφόσον συνέχιζε να εργάζεται σοβαρά, ασφαλώς θα μονιμοποιούνταν. Οι αναθεωρητές, αντίθετα από ό,τι αναφέρεται στην έκθεση περί της δοκιμασίας, προέβησαν σε διορθώσεις ύφους και ορολογίας χωρίς να παράσχουν εξηγήσεις στην προσφεύγουσα και χωρίς μάλιστα να της επιστρέψουν τα διορθωμένα κείμενα. Για να λάβει γνώση των αναθεωρηθέντων κειμένων, η προσφεύγουσα υπογραμμίζει ότι έπρεπε να τα αναζητήσει στο αρχείο. Αιτιάζεται ειδικότερα τους αναθεωρητές καθώς και τον βαθμολογητή Vermeulen ότι δεν της υπέδειξαν κατά τρόπο συστηματικό τα σημεία που έπρεπε να αποτελέσουν αντικείμενο βελτιώσεως. Επιπλέον, δεν της εστάλη κανένα υπηρεσιακό σημείωμα σχετικά με το θέμα αυτό. Εξάλλου, η προσφεύγουσα τονίζει την αντίφαση μεταξύ της εκθέσεως περί της δοκιμασίας όπου αναγράφεται ότι δεν επέδειξε επαρκή διάθεση για διάλογο και συζήτηση με τους αναθεωρητές και τους συναδέλφους της, ενώ στις αναλυτικές κρίσεις της εκθέσεως αυτής, η ικανότητά της προσαρμογής στις απαιτήσεις της υπηρεσίας καθώς και οι ανθρώπινες σχέσεις της έχουν χαρακτηριστεί καλές.

Τέλος, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η καθής παρέβη το καθήκον της αρωγής, μη μεριμνώντας σχολαστικά να τεθεί υπό συνθήκες που θα της επέτρεπαν να αποδείξει τις ικανότητές της κατά τον καλύτερο τρόπο. Σχετικά, η καθής αναγνώρισε ότι κατά το διάστημα της δοκιμασίας της δεν έγινε εκμετάλλευση των γνώσεών της στην ολλανδική γλώσσα. Φαίνεται επομένως ότι ελήφθη υπόψη μόνο το συμφέρον της υπηρεσίας, κατά περιφρόνηση του συμφέροντος της προσφεύγουσας. Το γεγονός αυτό αποτελεί κατά μεγάλο μέρος την αιτία της προσβαλλομένης αποφάσεως.

- 42 Η καθής εκτιμά ότι παρέσχε δείγματα αρωγής έναντι της προσφεύγουσας. Υπογραμμίζει καταρχάς ότι η δοκιμασία δεν έχει ως σκοπό την εκπαίδευση του υποψηφίου, αλλά μόνον « να δώσει τη δυνατότητα στη διοίκηση να σχηματίσει πιο συγκεκριμένη κρίση για τις ικανότητες του υποψηφίου να αναλάβει συγκεκριμένα καθήκοντα για το πνεύμα με το οποίο εκπληρώνει τα καθήκοντά του και για την υπηρεσιακή του απόδοση », όπως έκρινε το Δικαστήριο με την απόφαση της 17ης Νοεμβρίου 1983, 290/82,

Tréfois κατά Δικαστηρίου (Συλλογή 1983, σ. 3751). Τονίζει εξάλλου ότι το καθήκον αρωγής πρέπει να συμβιβάζεται με τις απαιτήσεις της εύρυθμης λειτουργίας της υπηρεσίας και πρέπει επομένως να διατηρείται εντός λογικών ορίων (απόφαση της 14ης Ιουλίου 1977, 61/76, Geist κατά Επιτροπής, Rec. 1977, σ. 1419, σκέψεις 37 έως 42).

Όσον αφορά την προκειμένη περίπτωση, η καθής παρατηρεί ότι ουδόλως αμφισβητείται ότι η δοκιμασία διεξήχθη υπό κανονικές συνθήκες. Ειδικότερα, οι πραγματικές συνθήκες εργασίας της δοκίμου υπαλλήλου ήταν ικανοποιητικές και δεν παραπονέθηκε για ανεπαρκή ή υπερβολική ποσότητα εργασίας. Η καθής εκτιμά εξάλλου ότι δεν είχε καμιά υποχρέωση να εκμεταλλευθεί τις γνώσεις της προσφεύγουσας στην ολλανδική γλώσσα. Φρονεί ότι, αφού αποδέχθηκε τα καθήκοντά της στην Οικονομική και Κοινωνική Επιτροπή, η προσφεύγουσα έπρεπε να προσαρμοστεί στις ειδικές ανάγκες της υπηρεσίας που την προσέλαβε. Η καθής αποκρούει επίσης την αιτίαση ότι η προσφεύγουσα δεν είχε επαρκώς ειδοποιηθεί για τις ανεπάρκειες της εργασίας της. Υπενθυμίζει ότι το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι « η διοίκηση δεν έχει καμία υποχρέωση να απευθύνει, σε ορισμένο χρονικό σημείο, προειδοποίηση στον δόκιμο υπάλληλο που η απόδοσή του δεν είναι ικανοποιητική » (προαναφερθείσα απόφαση της 15ης Μαΐου 1985, 3/84, Πατρινός, σκέψη 19). Παρατηρεί δε ότι σε κάθε περίπτωση « έγιναν (στην προσφεύγουσα) (...) πολλές παρατηρήσεις για την εργασία της και της δόθηκαν επανειλημμένες εξηγήσεις », κατά τη διατύπωση που χρησιμοποιεί η έκθεση κατά το πέρας της δοκιμασίας.

Νομική εκτίμηση

- 43 Πριν διακριβωθεί αν είχε δοθεί στην προσφεύγουσα η ευκαιρία να εκπληρώσει τη περίοδο δοκιμασίας της υπό κανονικές συνθήκες σε σχέση με τις ισχύουσες διατάξεις του ΚΥΚ, πρέπει καταρχάς να υπομνησθεί ο σκοπός της περιόδου δοκιμασίας. Από τον ορισμό του σκοπού της εκθέσεως κρίσεως κατά το πέρας της δοκιμασίας, που αναφέρεται στο άρθρο 34, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, του ΚΥΚ, προκύπτει ρητά ότι η επιβολή περιόδου δοκιμασίας, μετά τη λήξη της οποίας καταρτίζεται έκθεση κρίσεως, αποβλέπει στην εξακρίβωση « των ικανοτήτων του δοκίμου υπαλλήλου προς εκπλήρωση των καθηκόντων που του έχουν ανατεθεί, καθώς (...) και της αποδόσεώς του και της συμπεριφοράς του στην υπηρεσία ». Κατά την ίδια αυτή διάταξη, αν ο δόκιμος υπάλληλος « δεν επέδειξε επαρκείς επαγγελματικές ικανότητες », πρέπει να απολυθεί. Αντίθετα από τους εισαγωγικούς διαγωνισμούς που έχουν επινοηθεί κατά τρόπο ώστε να επιτρέπουν επιλογή των υποψηφίων σύμφωνα με κριτήρια γενικά και που επιτρέπουν προβλέψεις, η δοκιμασία έχει ως σκοπό να μπορέσει η διοίκηση να σχηματίσει πιο συγκεκριμένη κρίση για τις ικανότητες του υποψηφίου να ασκήσει συγκεκριμένα καθήκοντα, για το πνεύμα με το οποίο εκπλήρωσε τα καθήκοντά του και για την απόδοσή του στην υπηρεσία, όπως υπογράμμισε το Δικαστήριο στην απόφασή του της 17ης Νοεμβρίου 1983 (290/82, Tréfois, προαναφερθείσα, σκέψη 24).

- 44 Πάντως, μολονότι η περίοδος δοκιμασίας, που πρέπει να επιτρέψει να κριθούν οι ικανότητες και η συμπεριφορά του δοκιμίου υπαλλήλου δεν μπορεί να εξομοιωθεί με περίοδο επιμορφώσεως, παρ' όλ' αυτά επιβάλλεται να δοθεί η ευχέρεια στον ενδιαφερόμενο κατά την περίοδο αυτή να αποδείξει τα προσόντα του. Η προϋπόθεση αυτή είναι αρρήκτως συνδεδεμένη με την έννοια της δοκιμασίας και περιλαμβάνεται σιωπηρά στο άρθρο 34, παράγραφος 2, που αναφέρθηκε πιο πάνω, όπως επιβεβαιώνει η νομολογία του Δικαστηρίου (βλ. ιδίως τις αποφάσεις της 12ης Δεκεμβρίου 1956, 10/55, *Mirossevich κατά Ανωτάτης Αρχής*, Rec. 1956, σ. 365, συγκεκριμένα 385 επ., και της 15ης Μαΐου 1985, 3/84, *Πατρινός*, προαναφερθείσα, σκέψη 20). Η προϋπόθεση αυτή ανταποκρίνεται εξάλλου στις απαιτήσεις που συνδέονται με την τήρηση των γενικών αρχών της χρηστής διοικήσεως και της ίσης μεταχειρίσεως, καθώς και του καθήκοντος αρωγής, το οποίο «αντανακλά την ισορροπία των δικαιωμάτων και αμοιβαίων υποχρεώσεων που ίδρυσε ο ΚΥΚ στις σχέσεις της δημοσίας διοικήσεως και των δημοσίων υπαλλήλων, όπως έκρινε το Δικαστήριο στην απόφαση της 28ης Μαΐου 1980, 33/79 και 75/79, *Kuhner κατά Επιτροπής*, Rec. 1980, σ. 1677, σκέψη 20).

Σύμφωνα με πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, αυτό σημαίνει στην πραγματικότητα ότι ο δόκιμος υπάλληλος πρέπει όχι μόνο να απολαμβάνει τις ενδεδειγμένες πραγματικές συνθήκες εργασίας, αλλά επίσης να του δίδονται οι κατάλληλες οδηγίες και συμβουλές, ανάλογα με τη φύση των ασκουμένων καθηκόντων, για να είναι σε θέση να προσαρμόζεται στις ειδικές ανάγκες της θέσεως την οποία κατέχει (β. ιδίως την απόφαση της 15ης Μαΐου 1985, 3/84, *Πατρινός*, προαναφερθείσα, σκέψη 21).

- 45 Εν προκειμένω, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι η δοκιμασία της προσφεύγουσας διεξήχθη υπό κανονικές συνθήκες, βάσει αντικειμενικών κριτηρίων που εφαρμόζονται στο οικείο τμήμα μεταφράσεων, όπως επίσης και καθόσον αφορά την κατανομή της εργασίας και την πλαισίωση. Πράγματι, από την εξέταση του *Pertoldi* προκύπτει ότι δεν υπήρξε καμιά διαφορά μεταχειρίσεως της προσφεύγουσας σε σχέση με τους δοκίμους υπαλλήλους που προηγήθηκαν αυτής, η δε προσφεύγουσα, παρόλο που επικαλείται τέτοια διάκριση, δεν προσκόμισε, για να στηρίξει τον ισχυρισμό της αυτόν, κανένα στοιχείο ικανό να τον θεμελιώσει ή να επιτρέψει την κρίση του βασίμου του.

- 46 Θα πρέπει να σημειωθεί σχετικά, πρώτον, ότι η προσφεύγουσα δεν καταγγέλλει ούτε τη φύση ούτε την ποσότητα των εργασιών που της ζητούνταν ούτε τις πραγματικές συνθήκες υπό τις οποίες έπρεπε να τις εκτελέσει. Όσον αφορά την αιτίαση ότι δεν

χρησιμοποιήθηκαν οι γνώσεις της της ολλανδικής γλώσσας, πράγμα που την εμπόδιζε να αξιοποιήσει τις ικανότητές της στο πεδίο αυτό, κατά περιφρόνηση του συμφέροντός της, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι η υποχρέωση αρωγής δεν μπορούσε σε καμιά περίπτωση να οδηγήσει στο να υπερισχύσει η λήψη υπόψη των ειδικών προσόντων της προσφεύγουσας στην ολλανδική γλώσσα επί των απαιτήσεων που συνδέονται με την ορθολογική οργάνωση της εργασίας μέσα στο οικείο τμήμα. Οι μεταφράσεις ανετίθεντο, πράγματι, στην προσφεύγουσα ανάλογα με τις ανάγκες της υπηρεσίας και ανταποκρίνονταν στα καθήκοντα ενόψει των οποίων διορίστηκε ως δόκιμος υπάλληλος.

- 47 Δεύτερον, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει, ενόψει των στοιχείων του φακέλου και της καταθέσεως του μάρτυρα κατά τη συνεδρίαση, ότι η προσφεύγουσα έτυχε κατά την περίοδο δοκιμασίας της οδηγιών και συμβουλών από τον διευθύνοντα την περίοδο δοκιμασίας της και τους αναθεωρητές, ώστε να μπορέσει να προσαρμοστεί στον ιδιαίτερα χαρακτήρα του έργου της μεταφράσεως στην Οικονομική και Κοινωνική Επιτροπή. Τις δύο πρώτες εβδομάδες της περιόδου δοκιμασίας την παρακολούθησε ο Pertoldi, ο οποίος την ενημέρωσε συστηματικά για τις μεθόδους εργασίας στην Οικονομική και Κοινωνική Επιτροπή και για τον τρόπο προσεγγίσεως της μεταφράσεως ανάλογα με τον τύπο του οικείου εγγράφου. Εξάλλου, από τις απαντήσεις επί των ερωτήσεων που έθεσε το Πρωτοδικείο και οι οποίες δεν αμφισβητήθηκαν από την προσφεύγουσα, προκύπτει ότι ο Pertoldi της απηύθυνε επανειλημμένα τεχνικές συμβουλές και της υπέδειξε στοιχεία προς βελτίωση, βάσει ιδίως των πληροφοριών που του παρέσχον οι αναθεωρητές που είχαν επιφορτιστεί να παρακολουθούν την εργασία της. Σχετικά φαίνεται ότι τα αναθεωρηθέντα κείμενα παραδίδονταν καταρχήν στην προσφεύγουσα από τους αναθεωρητές, οι οποίοι συχνά συζητούσαν μαζί της για τα αναθεωρηθέντα κείμενα πριν της τα παραδώσουν. Όσον αφορά τα επείγοντα κείμενα — τα οποία, κατά τον Pertoldi, αντιπροσώπευαν ένα ελάχιστο ποσοστό του συνολικού όγκου εργασίας του τμήματος — η Kupka-Floridi μπορούσε σε κάθε περίπτωση να λάβει γνώση των διορθώσεων που έγιναν στις μεταφράσεις της που είτε της επιστρέφονταν είτε τοποθετούνταν στο αρχείο, στο οποίο είχε ελεύθερη πρόσβαση. Το σύνολο των στοιχείων του φακέλου και οι απαντήσεις του Pertoldi στις ερωτήσεις του Πρωτοδικείου αποδεικνύουν ότι οι συζητήσεις με τους αναθεωρητές δεν αραίωσαν παρά κατόπιν ορισμένων εντάσεων που προήλθαν από την αμφισβήτηση εκ μέρους της προσφεύγουσας των κριτικών παρατηρήσεων που διατυπώνονταν για τις εργασίες της. Οι διαπιστώσεις αυτές ενισχύονται από την έκθεση περί της δοκιμασίας που κατάρτισε ο Vermeulen και υπέγραψε ο Pertoldi και τρεις αναθεωρητές, στην οποία αναφέρονται « οι πολυάριθμες παρατηρήσεις που (...) έγιναν (στην Kupka-Floridi) για την εργασία της και οι επανειλημμένες εξηγήσεις που της δόθηκαν ». Ωσαύτως, η γνωμοδότηση της επιτροπής εκθέσεων που ήταν ομόφωνη καταλήγει στο ότι « οι συνθήκες εργασίας υπό τους οποίους διεξήχθη η δοκιμασία δεν εμφανίζουν καμιά ανωμαλία ή ειδικές καταστάσεις άξίες να αναφερθούν ».

- 48 Τρίτον, τέλος, όσον αφορά την προβαλλομένη έλλειψη ενημερώσεως της προσφεύγουσας για την πιθανότητα αρνητικής εκθέσεως περί της δοκιμασίας, αρκεί να υπομνησθεί ότι, σύμφωνα με τις διαπιστώσεις του Πρωτοδικείου στο πλαίσιο του δευτέρου μέρους του πρώτου λόγου ακυρώσεως, η προσφεύγουσα είχε δεόντως ενημερωθεί από τον διευθύνοντα την περίοδο δοκιμασίας της, Pertoldi, σε μια συζήτηση τον Μάρτιο του 1990, για τις ανεπάρκειες των παρεχομένων υπηρεσιών της και για τον κίνδυνο αρνητικής εκθέσεως της περιόδου δοκιμασίας, αν εξακολουθούσαν αυτές οι ανεπάρκειες. Εξάλλου, με την ευκαιρία διαφόρων συνομιλιών τεχνικού ή γλωσσολογικού χαρακτήρα με τον Pertoldi ή με τους αναθεωρητές κατά τη διάρκεια της δοκιμασίας, επιστήθηκε η προσοχή της προσφεύγουσας επί σημαντικών προβλημάτων που συνδέονταν με την ποιότητα των εργασιών της. Τέλος, πρέπει να τονιστεί ότι η υποχρέωση αρωγής δεν επέβαλε στον διευθύνοντα την περίοδο δοκιμασίας να ειδοποιήσει την ενδιαφερομένη εγγράφως ότι η έκθεση της περιόδου δοκιμασίας θα μπορούσε να είναι αρνητική. Πράγματι, το δικαίωμα της προσφεύγουσας να εκπληρώσει την περίοδο δοκιμασίας της υπό κανονικές προϋποθέσεις ήταν επαρκώς εξασφαλισμένο με μια προφορική προειδοποίηση που θα της επέτρεπε να προσαρμόσει και να βελτιώσει τις παρεχόμενες υπηρεσίες της ανάλογα με τις απαιτήσεις της υπηρεσίας.
- 49 Ενόψει όλων αυτών των στοιχείων, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι η περίοδος δοκιμασίας της προσφεύγουσας διανύθηκε υπό κανονικές συνθήκες. Κατόπιν αυτού, ο τρίτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του λόγου ακυρώσεως περί προδήλου πλάνης κατά την εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 50 Στο πλαίσιο του τετάρτου λόγου ακυρώσεως, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η έκθεση κρίσεως κατά το πέρας της δοκιμασίας περιέχει πεπλανημένες κρίσεις, στηριζόμενες σε γεγονότα ανακριβή ή ανακριβώς ερμηνευθέντα και οι οποίες εμφανίζουν σε ορισμένες περιπτώσεις αντιφάσεις μεταξύ των αναλυτικών κρίσεων και της γενικής εκτιμήσεως. Θεωρεί ότι υπήρξε « θύμα μη ενσωματώσεως εντός της υπηρεσίας μεταφράσεων της Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής, τούτο δε ανεξαρτήτως ενεργειών της ». Υπογραμμίζει σχετικά την αντίφαση μεταξύ της φερομένης ελλείψεως διαθέσεως διαλόγου με τους αναθεωρητές και με τους συναδέλφους της και του βαθμού « καλός » που τέθηκε στις στήλες « ικανότητα προσαρμογής στις απαιτήσεις της υπηρεσίας » και « ανθρώπινες σχέσεις » στην έκθεση κρίσεως κατά το πέρας της δοκιμασίας. Ως προς την κρίση « μέτριος » που αναφέρεται στην « ικανότητα ομα-

δικής εργασίας», η προσφεύγουσα παρατηρεί ότι ποτέ δεν κλήθηκε να εργαστεί σε ομάδα. Επιπλέον, ισχυρίζεται ότι η δυσμενής παρατήρηση που της έγινε ότι δεν κατέχει την ιταλική είναι απολύτως αστήρικτη, αφού είναι Ιταλίδα, με μητρική γλώσσα την ιταλική, αφού έζησε στην Ιταλία ως την ηλικία των 29 ετών και αφού, στην έκθεση κρίσεως κατά το πέρας της δοκιμασίας στη στήλη « αναγκαίες γνώσεις κατά την άσκηση των καθηκόντων », έλαβε τον βαθμό « μέτριες » (discreto) και όχι « ανεπαρκείς ». Το ίδιο ισχύει και για την κρίση ότι η προσφεύγουσα δεν διέθετε βασικές γνώσεις, μεθόδους και κατάλληλες ικανότητες για μετάφραση κειμένων της Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής. Οι βαθμολογίες αυτές αντιφάσκουν επίσης με τον βαθμό « μέτριος » (discreto) που τέθηκε στις στήλες « αναγκαίες γνώσεις για την εργασία », « ικανότητα αντιλήψεως » και « ταχύτητα εκτελέσεως της εργασίας », και τον βαθμό « καλός » που τέθηκε στη στήλη « πνεύμα οργανώσεως ». Εξάλλου, οι βαθμολογίες αυτές διαψεύδονται, κατά την προσφεύγουσα, από τα διπλώματά της, την πολυετή επαγγελματική της πείρα μεταφράσεως στα ιταλικά και της εγγραφής της στον πίνακα επιτυχόντων σε διαγωνισμό προσλήψεως μεταφραστών.

- 51 Η καθής αμφισβητεί ότι η βαθμολογία και οι παρατηρήσεις που περιέχει η έκθεση κρίσεως κατά το πέρας της δοκιμασίας είναι πεπλανημένες. Τονίζει καταρχάς ότι « στην αρμόδια διοικητική αρχή ανήκει η άσκηση της εξουσίας εκτιμήσεως που διαθέτει όσον αφορά τις ικανότητες του ενδιαφερομένου να ασκεί τα καθήκοντα που του έχουν ανατεθεί, υπό την επιφύλαξη του δικαστικού ελέγχου της ασκήσεως αυτής από το Δικαστήριο για πρόδηλη πλάνη » (απόφαση της 25ης Μαρτίου 1982, 98/81, Munk, προαναφερθείσα, σκέψη 16· βλ. επίσης τις αποφάσεις της 5ης Απριλίου 1984, 347/82, Alvarez κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1982, σ. 1847, σκέψη 16, και της 15ης Μαΐου 1985, 3/84, Πατρινός, προαναφερθείσα). Η καθής προβάλλει σχετικά ότι η προσφεύγουσα δεν απέδειξε την ύπαρξη οποιασδήποτε πρόδηλης πλάνης περί την εκτίμηση των βασικών της γνώσεων, των μεθόδων της εργασίας, των ικανοτήτων της κατά τη μετάφραση και προπαντός την ικανότητά της να μεταφράζει προς τα ιταλικά με ακρίβεια, λαμβανομένων υπόψη των συγκεκριμένων καθηκόντων που εμπήτουν στο έργο του μεταφραστή στην Οικονομική και Κοινωνική Επιτροπή. Άλλωστε, η έκθεση κρίσεως κατά το πέρας της δοκιμασίας φέρει, εκτός από την υπογραφή του διευθυντή μεταφράσεως, και τις υπογραφές του προϊσταμένου της ιταλικής μεταφράσεως καθώς και των αναθεωρητών των οποίων είχε ζητηθεί η γνώμη. Η έκθεση αυτή επιβεβαιώθηκε ομοφώνως από την επιτροπή εκθέσεων, η οποία τη χαρακτήρισε μάλιστα ως « ευνοϊκή » έναντι της προσφεύγουσας. Ως προς το αίτημα που υπέβαλε η προσφεύγουσα για τη διενέργεια πραγματογνωμοσύνης, η καθής υποστηρίζει ότι δεν δικαιολογείται ελλείψει ελάχιστης αρχής αποδείξεως πρόδηλης πλάνης. Εξάλλου, αυτό το αίτημα διενεργείας πραγματογνωμοσύνης διατυπώθηκε για πρώτη φορά ως κατακλείδα του υπομνήματος ανταπαντήσεως, αντιθέτως, κατά τη γνώμη της, προς το άρθρο 48 του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου.

Νομική εκτίμηση

- 52 Πρέπει να υπομνησθεί καταρχάς ότι, δυνάμει των διατάξεων του ΚΥΚ που διέπουν την πρόσληψη και την περίοδο δοκιμασίας της, η διοίκηση διαθέτει ευρύ περιθώριο εκτιμήσεως των ικανοτήτων και των παρεχομένων υπηρεσιών του δοκίμου υπαλλήλου προς το συμφέρον της υπηρεσίας. Δεν μπορεί επομένως το Πρωτοδικείο να υποκατασταθεί στην κρίση των θεσμικών οργάνων όσον αφορά την εκτίμησή τους για το αποτέλεσμα μιας περιόδου δοκιμασίας και για την αξιολόγησή τους της ικανότητας ενός υποψηφίου να μονιμοποιηθεί στη δημοσία κοινοτική υπηρεσία, εκτός της περιπτώσεως της πρόδηλης πλάνης εκτιμήσεως ή της καταχρήσεως εξουσίας, όπως έχει δεχθεί το Δικαστήριο με την προαναφερθείσα απόφαση της 15ης Μαΐου 1985, 3/84, Πατρινός, σκέψη 25· βλ. επίσης τις προαναφερθείσες αποφάσεις της 25ης Μαρτίου 1982, 98/81, Munk, σκέψη 16· της 17ης Νοεμβρίου 1983, 290/82, Tréfois, σκέψη 29, και της 5ης Απριλίου 1984, 347/82, Alvarez, σκέψη 16.
- 53 Κατόπιν αυτών πρέπει να ερευνηθεί στη συγκεκριμένη υπόθεση αν οι εκτιμήσεις, ενόψει των οποίων ελήφθη η απόφαση περί μη μονιμοποιήσεως, είναι προδήλως πεπλανημένες, όπως υποστηρίζει η προσφεύγουσα. Σχετικά πρέπει να σημειωθεί ότι η εν λόγω απόφαση, η οποία στηρίζεται στο αρνητικό συμπέρασμα της εκθέσεως κρίσεως κατά το πέρας της δοκιμασίας, το οποίο επιβεβαιώθηκε ομοφώνως με τη γνωμοδότηση της επιτροπής εκθέσεων, αιτιολογείται κυρίως από το ότι η προσφεύγουσα δεν απέδειξε ότι διαθέτει «ικανότητα χρήσεως της ιταλικής γλώσσας με πλήρη και ακριβή γνώση», όπως καταδεικνύει κατηγορηματικά η έκθεση κρίσεως κατά το πέρας της δοκιμασίας στο τμήμα που αφορά τη «γενική εκτίμηση». Ενόψει της βαθμολογίας που περιέχει η έκθεση κρίσεως κατά το πέρας της δοκιμασίας και των συμφώνων εξηγήσεων που παρασχέθηκαν από τον διευθύνοντα την περίοδο δοκιμασίας απαντώντας σε ερωτήσεις του Πρωτοδικείου, εμφανίζεται ότι η εκτίμηση αυτή αναφέρεται αφενός στην ανικανότητα της προσφεύγουσας να αντιληφθεί τις γλωσσικές αποχρώσεις, ιδίως στις περιπτώσεις εγγράφων όπως οι γνωμοδοτήσεις, που υπόκεινται σε διαδοχικές τροποποιήσεις κατά τη διάρκεια της κατάρτισής τους και αντιπροσωπεύουν ποσοτικά περισσότερο από το 1/3 του όγκου της εργασίας του τμήματος. Η εκτίμηση αυτή αναφέρεται, αφετέρου, στις δυσχέρειες κατανοήσεως της ουσίας των εγγράφων της Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής, οι οποίες φάνηκαν στις μεταφράσεις της προσφεύγουσας που γίνονταν κατά λέξη και συχνά στερούνταν νοήματος. Οι κρίσεις αυτές εκφράστηκαν στο αναλυτικό μέρος της εκθέσεως κρίσεως κατά το πέρας της δοκιμασίας με τον βαθμό «ανεπαρκείς», που δόθηκε για την «γραπτή έκφραση», για την ικανότητα «κρίσεως» και για την «ποιότητα εργασίας» της προσφεύγουσας, κατά τη διάρκεια της περιόδου δοκιμασίας της.
- 54 Ενόψει των προηγούμενων σκέψεων, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι δεν αποδεικνύονται οι αντιφάσεις της εκθέσεως κρίσεως κατά το πέρας της δοκιμασίας που

προβάλλει η προσφεύγουσα. Ειδικότερα, ο βαθμός «μέτριος» (discreto) που δόθηκε στην προσφεύγουσα στη στήλη που φέρει τον τίτλο «αναγκαίες γνώσεις για την άσκηση των καθηκόντων» δεν αφορά τη γνώση της ιταλικής γλώσσας, που αναφέρεται ειδικά στη στήλη «γραπτή έκφραση». Ο βαθμός αυτός αφορά τις γνώσεις της σε άλλα πεδία και ιδίως στην ικανότητά της να συλλέγει έγγραφα και πληροφορίες, όπως προκύπτει από τις καταθέσεις του μάρτυρα κατά τη συνεδρίαση. Όσον αφορά την «ικανότητα αντιλήψεως» της προσφεύγουσας, που χαρακτηρίζεται επίσης ως μέτρια (discreto) στο αναλυτικό τμήμα της εκθέσεως κρίσεως κατά το πέρας της δοκιμασίας, το προσόν αυτό δεν αναφέρεται στην ικανότητα πιστής αποδόσεως της εννοίας ενός κειμένου κατά τη μετάφρασή του προς τα ιταλικά. Η τελευταία αυτή ικανότητα κρίνεται, στην έκθεση κρίσεως κατά το πέρας της δοκιμασίας, στη στήλη «ικανότητα κρίσεως» και βαθμολογήθηκε ως «ανεπαρκής». Εξάλλου, η μη άριστη γνώση της ιταλικής γλώσσας δεν αντιπάζει καθόλου με το ότι το «πνεύμα οργανώσεως» της προσφεύγουσας και η «κανονικότητα των παρεχομένων υπηρεσιών της» βαθμολογήθηκαν ως «καλά», και η «ταχύτητα εκτελέσεως της εργασίας» της κρίθηκε «ικανοποιητική». Επίσης, οι αρνητικές κρίσεις σχετικά με τις γλωσσικές γνώσεις της προσφεύγουσας δεν αντιπάζουν με τον βαθμό «καλός» που αναγράφεται στις στήλες «συναίσθηση ευθύνης», «πνεύμα πρωτοβουλίας» και «ανθρώπινες σχέσεις», ή με τον βαθμό «μέτριος» (discreto) που αναγράφεται στη στήλη «πνεύμα ομαδικής εργασίας», με τις οποίες δεν έχουν καμιά σχέση. Τέλος, η κατάρτιση, η επαγγελματική πείρα και το γεγονός ότι η προσφεύγουσα έχει εγγραφεί σε πίνακα επιτυχόντων διαγωνισμού που προκήρυξε το Συμβούλιο για την πρόσληψη μεταφραστών δεν αποτελούν εγγύηση των ειδικών γλωσσικών ικανοτήτων που απαιτούνται στη μεταφραστική υπηρεσία της Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής. Επομένως, δεν βρίσκονται σε αντίφαση με την αρνητική εκτίμηση που περιέχει η έκθεση κρίσεως κατά το πέρας της δοκιμασίας για τις γνώσεις της προσφεύγουσας στην ιταλική γλώσσα, λαμβανομένων υπόψη των συγκεκριμένων απαιτήσεων της υπηρεσίας. Πράγματι, από τον σκοπό της περιόδου δοκιμασίας, όπως ορίστηκε από τη νομολογία του Δικαστηρίου, που αναφέρεται πιο πάνω (βλ. σκέψη 31), προκύπτει ότι η διοίκηση πρέπει κατά τη λήξη της περιόδου δοκιμασίας «να είναι σε θέση, χωρίς να δεσμεύεται από τις κρίσεις κατά την πρόσληψη, να εκφέρει κρίση για το αν ο δόκιμος υπάλληλος αξίζει να μονιμοποιηθεί στη θέση που αποβλέπει. Η απόφαση αυτή συνεπάγεται σφαιρική εκτίμηση των προσόντων και της συμπεριφοράς του δοκίμου υπαλλήλου, λαμβανομένων υπόψη τόσο των θετικών όσο και των αρνητικών στοιχείων που ανέκυψαν κατά τη διάρκεια της περιόδου δοκιμασίας» (προαναφερθείσα απόφαση της 17ης Νοεμβρίου 1983, 290/82, Tréfois, σκέψη 24).

55 Υπό τις περιστάσεις αυτές, πρέπει να επισημανθεί ότι ελλείπει οποιαδήποτε αρχής αποδείξεως εκ μέρους της προσφεύγουσας, ικανής να θεμελιώσει την ύπαρξη πρόδηλης

πλάνης περί την εκτίμηση της αξίας των εργασιών της κατά την περίοδο δοκιμασίας, το αίτημα διενεργείας πραγματογνωμοσύνης που υπέβαλε σχετικά δεν μπορεί να γίνει δεκτό.

- 56 Από τις προηγούμενες σκέψεις προκύπτει ότι δεν αποδείχθηκε ότι η προσβαλλομένη απόφαση πάσχει πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως. Επομένως, ο τέταρτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του αιτήματος να μπορέσει η προσφεύγουσα να πραγματοποιήσει δεύτερη περίοδο δοκιμασίας

- 57 Πρέπει να υλοποιηθεί σχετικά ότι σε κάθε περίπτωση αίτημα να υποχρεωθεί η διοίκηση να δώσει στην προσφεύγουσα τη δυνατότητα πραγματοποίησης δεύτερης περιόδου δοκιμασίας, σε περίπτωση ακυρώσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως, πρέπει να κηρυχθεί απαράδεκτο κατά το μέτρο που το Πρωτοδικείο δεν μπορεί να απευθύνει εντολές στη διοίκηση, κατά την πάγια νομολογία (βλ. ιδίως τις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 16ης Ιουνίου 1971, 63/70 έως 75/70, Bode κατά Επιτροπής, Rec. 1971, σ. 549· και της 9ης Ιουνίου 1983, 225/82, Verzyck κατά Επιτροπής, Συλλογή 1983, σ. 1991, σκέψεις 19 και 20).

Επί του αιτήματος αποζημιώσεως

- 58 Το αίτημα αυτό στηρίζεται αποκλειστικά στην προσβαλλομένη παρανομία της αποφάσεως απολύσεως της προσφεύγουσας-ενάγουσας κατά το πέρας της περιόδου δοκιμασίας της. Το αίτημα αυτό συνδέεται με το ακυρωτικό αίτημα το οποίο έχει απορριφθεί και επομένως πρέπει επίσης να απορριφθεί.

- 59 Παρέπεται ότι η προσφυγή-αγωγή πρέπει να απορριφθεί.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 60 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Κατά το άρθρο όμως 88 του ίδιου αυτού κανονισμού, στις διαφορές μεταξύ των Κοινοτήτων και των υπαλλήλων τους, τα όργανα φέρουν τα έξοδά τους.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τρίτο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή-αγωγή.
- 2) Κάθε διάδικος φέρει τα δικά του δικαστικά έξοδα.

Vesterdorf

Saggio

Biancarelli

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο την 1η Απριλίου 1992.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

B. Vesterdorf